

SE HER:

- Få tilsendt fremtidige nyhedsbreve på mail - tilmeld dig på viby-efterskole.dk
- Husk: Foredrag med Johannes Møllehave og generalforsamling d. 27. april kl. 19:00

I dette nummer:

Hvem havde turdet forestille sig sådan en	2
Adventsmødet	3
Mit gensyn med Viby Efterskole	4
Nyt fra bestyrelsen	5
Dans - Crazy for you	5
Crazy for you - en uforglemmelig oplevelse	6
Crazy for you - Musicalen 2009	8
Om de to brødre Gershwins virke	9
Generalforsamling og Musicaldag	10
Jeg valgte det ikke selv ...	11
Invitation til generalforsamlingen på Viby	12

Crazy for you

Opsætningen af Gershwin-musicalen blev en stor succes

Hvem havde turdet forestille sig sådan en forestilling?

Af Laura Husted, 9.kl.

Vi sidder i orkestergraven, allesammen fyldt med spænding. Nogle af os gyser en smule, og andre rømmer sig nervøst. Alle forventningerne ligger over vores hoved som en kæmpemæssig boble, som enten brister eller bærer i aften. Vi ville ikke være så nervøse, hvis det ikke var fordi, vi selv har placeret boblen dér over vores hoveder.

Vi forventer noget af os selv, som vi for bare 4 uger siden, slet ikke havde regnet med at kunne forvente. I de foregående 4-5 uger har vi øvet, slidt og ikke mindst håbet. Jeg har da selv knebet et par tårer i frustration undervejs i

forløbet. Jeg har mange gange tænkt: "Kommer det her nogensinde til at fungere? Får vi nogensinde det her til at hænge sammen? Er niveauet simpelthen for højt til os?"

Det hele var så hårdt, især fordi der var meget øvning individuelt, for at få de små detaljer på plads – og det krævede en kæmpe portion selvdisciplin! Desuden svingede humøret og stemningen hele tiden. Når jeg havde følelsen af slet ikke at kunne få selv de nemmeste ting til at sidde i skabet, kunne jeg gå helt ned. Ens humør og sindstemning svingede hele tiden op og ned. Den ene dag svævede jeg af sted, og synes at det hele var fantastisk. Jeg synes aldrig, at jeg havde prøvet noget så skønt som at spille i musicalorkestret! Andre dage skreg jeg i frustration, og forbandede Gershwin

og hans noder langt væk. Jeg kan huske at jeg under en prøve, lige pludselig fløj op fra min stol, og styrtede ud af døren med ordene: "Jeg kan simpelthen ikke mere!" Jeg løb udenfor, og stod bare og råbte og skreg ud i mørket. Resten af orkestret kom løbende ud til mig, og vi omfavnede hinanden i et kæmpe, fælleskram. Vi fortalte hinanden, at det nok skulle gå. Så blev jeg pludselig fyldt med gå-på-mod, og gentog bittert for mig selv, at jeg i hvert fald ikke ville tabe til sådan en omgang åndssvage noder. Det skulle simpelthen være løgn!

Når jeg så fremad, så jeg bare en masse bjerge forude, som skulle bestiges. Nogle morgener når jeg stod op, så bjergene spændende og

Fortsættes på side 2.....

Hvem havde turdet forestille sig sådan en forestilling?

For hvis det ikke havde været så hårdt, som det var, ville sejren heller ikke have været så stor, som den blev.

...Fortsat fra forsiden...

udfordrende ud. Andre morgener fremstod de fuldstændig uoverskuelige. Det var et hårdt forløb, prøveperioden, og jeg har indset, at da vi først nåede premieren og tiden derefter, har jeg haft en tendens til at glemme, hvor hårdt vi har arbejdet, for at få det hele til at fungere. Det er vigtigt at huske på. For hvis det

ikke havde været så hårdt, som det var, ville sejren heller ikke have været så stor, som den blev.

Vi stod sammen og det endte da også med, at vi sad der i graven, klædt fornemt på i kjole og hvidt, og ventede på at skulle åbne det hele. Give forestillingen det skub, som skulle sætte alle aftalerne i gang – en slags dominoeffekt kunne man vel kalde det. Vi skulle skubbe

til følelserne og give alle indtrykkene frit løb. Vi skulle starte med at præsentere det, vi havde arbejdet hårdt på så længe for alle de fremmede mennesker, som var mødt op. Vi skulle lægge standarden i de første ti minutter. De dage hvor vi kom godt fra start og hvor der var et slags flow mellem os, skuespillerne, danserne og teknikerne, lettede taget simpelt hen for os alle sammen. En fantastisk følelse af at løfte i flok.

Det at være to steder i en forestilling, er både et sjovt, krævende og

horisont-udvidende arbejde. Jeg var både klarinetist i 1. akt, og korpige på scenen i 2. akt. Det var spændende at prøve to vidt forskellige sider af teatret. Jeg nød især at spille Gershwins musik sammen med de andre i orkestret, men også det at stå på scenen og synge kor var fantastisk. Jeg føler mig enormt privilegeret at få lov til begge ting. Det har jeg lært en hel masse af. Da vi fik roller i december, kan jeg huske, at der blev fokuseret mest på hvem der havde fået hvilke roller. Musikere, teknikere og dansere kom først til deres ret da vi gik i gang med prøverne. Først da fandt jeg ud af hvor sjovt det var at spille musikken til sådan en forestilling – det havde jeg slet ikke regnet med! Jeg tror, vi alle sammen har lært enormt meget af arbejdet med Crazy For You på den ene eller anden måde. Perioden blev helt anderledes end jeg havde forventet, meget bedre, sjovere og mere lærerig end jeg nogensinde havde turdet forestille mig.

Hvem havde turdet forestille sig sådan en forestilling?

Kalender

Marts/April		April/Maj		Juni	
25/3	Kommende elevs aften	29/4	Korstævne	5/6	Grundlovsarrangement kl. 15
30/3	Musical: "Vågner i Rio"	4-11/5	Skriftlige prøver	9/6	"Lanchier-fest"
31/3	Rengøringsdag	14/5	Temadag - Festival	11-23/6	Mundtlige prøver
3-8/4	Kulturtur til Prag	17/5	Obl. dag - Orienteringsmøde	24-26/6	Outrodage
21/4	Koncert med Det Rytmske Konservatorium fra København	19/5	Musikfestival på Vesterdal	26/6	Afslutningshøjtidelighed i Multisalen kl. 19:30
27/4	Foredrag med Johannes Møllehave og generalforsamling.	22/5	Skemafri dag	27/6	Sommerferie

Adventsmødet

Af Amalie Hermansen, 10. Kl.

Det var med stor forventning, da vi gjorde os klar bag scenen torsdag d. 11 december. Vi kunne høre René byde velkommen til de mange forældre, gamle elever og andre der var dukket op. Vi var alle enormt spændte på aftenens forløb. Det var med lang tids forberedelse, at vi endelig stod klar med et godt show. Det første indslag var storekor, hvilket jeg syntes var helt fantastisk. Det giver en kæmpe følelse af sammenhold, når man sammen med resten af ens efterskole fyrer den af. Alle stod med et kæmpe smil på, og jeg er sikker på, at alle nød det. Det gav et lille flashback til efterskolernes dag, hvor vi sidst gav et nummer i storekor.

Efter storekor var der forskellige indslag fra de forskellige musikhold og dansehold. Jeg skulle først på med mit musikhold, "De sorte får" kalder vi os. Vi havde to numre, som vi skulle spille. Det gik fint, adrenalinet kørte rundt i kroppen. Det var mega fedt da publikum klappede af os. Vi smilede til hinanden i bandet, og alle fik et klap på skulderen, da vi kom ud bagved. Senere skulle jeg på med to danse sam-

men med mit dansehold. Den første var vores disco-dans, den gik desværre ikke så godt, da jeg var så uheldig at falde midt på scenen. Totalt pinligt. Heldigvis klarede jeg den med et smil, og da vi bagefter var færdige, var jeg genstand for et godt grin bagved scenen.

Efter pausen forløb resten af aftenen fortsat med forskellige danse- og musikindslag. Til sidst afsluttede vi adventsmødet med et kæmpe Lucia-optog. Omkring 40 af os piger gik Lucia. Flere af de ældre blandt publikum kneb

en tåre da vi sang "Dejlig er jorden". Igen fik jeg en kæmpe følelse af sammenhold da vi stod sammen på scenen.

På trods af små uheld var det en totalt fed aften. Jeg nød det, og da jeg lå i min seng den aften, kunne jeg ikke vente til dagen efter, hvor vi igen skulle på scenen.

Igen fik jeg en kæmpe følelse af sammenhold da vi stod sammen på scenen.

Mit gensyn med Viby Efterskole

Af Camilla Pedersen,
Praktikant

Det er snart ni år siden, jeg var elev på Viby, og i dag har jeg min daglige gang på University College Nordjylland, læreruddannelsen i Aalborg. Praktikken på 3.årgang var på syv uger og gav mulighed for ophold på en efterskole. Jeg var ikke i tvivl. Jeg havde fra studiestart besluttet, at jeg ville undervise på en efterskole, og her var chancen for at prøve det i forbindelse med min praktik. Jeg vidste også, at det skulle være en efterskole med interesse både inden for det kreative såvel som det boglige felt. Derfor kontaktede jeg Viby. Desuden var det første praktik på egen hånd, uden studiekammerat og uden vejleder, så det gjorde bestemt ikke noget, at stedet var velkendt. Efter en enkelt telefonsamtale var det besluttet; jeg skulle tilbage til Viby Efterskole. Min første bekymring var mere eller mindre økonomisk: Hvad med transport, hvor kan jeg bo, hvad med mad osv. Dette mindre problem blev dog hurtigt løst, da Rene og Kari tilbød kost og logi. Jeg fik lov at låne en lejlighed lige ved siden af skolen. Jeg kunne indtage alle måltider på skolen, men gå over til mig selv, når der var brug for det.

Hvordan har jeg det med at gå fra at være elev til lærer? Kan jeg klare de ældste klassetrin? Er jeg for ung, kan jeg overhovedet få deres accept og respekt, vil de se mig som lærer eller blot en gammel elev?

Så gik der nogle måneder med forberedelse – både fysisk og psykisk. Jeg skulle have undervisningen planlagt, men der kørte en del tanker rundt i hovedet på mig: Hvordan har jeg det med at gå fra at være elev til lærer? Kan jeg klare de ældste klassetrin? Er jeg for ung, kan jeg overhovedet få deres accept og respekt, vil de se mig som lærer eller blot en gammel elev? Det samme gjaldt for personalet. Vil de (især de lærere, som også var der i 00/01) se mig som gammel elev eller kollega? Og sådan blev det ved. Også da jeg tog fra Aalborg for at starte praktikken.

Deja-vu! Kuldegysninger, kildren i maven og undren. Vi kender den. Den stærke følelse: 'Jeg-har-været-her-før'. For mig var oplevelsen ekstra stærk, da jeg tog det første trin op ad trappen. De syv trin. Så fjerne i erindringen og dog så velkendte. Så ind af døren og til venstre. Gennem den lille lyse gang med alle de kendte og ukendte ansigter, der år efter år smiler ud til tilskueren. Og endelig lærerværelset. Jeg rives tilbage til nutiden. Min første dag tilbage på Viby Efterskole.

Jeg kan huske, hvordan jeg stod alene på lærerværelset og ventede; spændt på de næste 7 ugers forløb, stadig med de samme tanker som tidligere, selv om dette ikke havde været nødvendigt. Jeg fik en varm velkomst, og følte mig fra starten som en del af personalet. Jeg havde nu heller ikke så meget at frygte i forhold til eleverne. Jeg blev godt modtaget, dog med mange spørgsmål og nysgerrige blikke. Jeg blev ikke blot accepteret, jeg fik også deres respekt som lærer og

som person. Jeg vænnede mig hurtigt til hverdagen på skolen. Så meget endda, at det var direkte trist og kedeligt at vende tilbage til seminariet. Og jeg må krybe til korset: Jeg savnede alle fra Viby Efterskole.

Jeg vil ikke skrive en dagbog over alt, hvad der skete, mens jeg var i praktik. – Det har vi praktikprojekterne til. Jeg prøver blot at skildre, hvad de 7 uger har betydet for mig ud over det faktum, at jeg skulle bestå min praktik. Det kan ikke beskrives med ord, derfor har det også ligget som et dokument på min bærbare siden november 2008. Erfaringsmæssigt føler jeg, at mit ophold varede flere måneder eller år. Jeg har lært utroligt meget om mig selv – som lærer og rollemodel, men bestemt også mere generelt som person. Som efterskolelærer kan man altså også få en hel del med i bagagen. Det er ikke kun eleverne, der får noget med derfra. Det går også den anden vej. Jeg nærer dyb respekt og accept for de unge mennesker, hvis liv og hverdag, jeg havde den ære at være en del af. Og jeg er taknemmelig for den tillid, de har vist mig.

Det samme gælder personalet. Også herfra mødte jeg tillid, støtte og respekt. Det har styrket mit selvværd i forhold til det at være lærer og rollemodel. Jeg har fået så mange gode, sjove minder og erfaringer med herfra. En særlig tak til Flemming Deleuran. Vores samarbejde har været meget lærerigt. Jeg var dybt taknemmelig for din vejledning, og skønt vi ikke altid var enige, støttede du mig. Især hvis jeg selv tvivlede. Jeg værdsætter alle dine råd.

Tak!

Nyt fra bestyrelsen

Af Erling Hisselholm, bestyrelsen

Foråret er ved at være over os, musicalen er overstået med et brag af en forestilling, og nu er det snart eksamens tid for dette års elever.

For bestyrelsen har det været dejligt at følge jeres udvikling igennem året, og jeg vil her også takke for et dejligt adventsmøde.

I bestyrelsen har vi arbejdet med en udvidelse af skolen, så der vil blive egne fysiklokaler, samt bedre lokaler til musik, dans og drama.

Vi fik kort før jul tilsendt en skitse over udvidelsen samt et overslag på ca. 25 mil.

Økonomien sætter en grænse for, hvor meget der kan sættes i gang, så det vil nok tage 2-3 år at gennemføre planen.

For en efterskole som Viby er økonomien altid et vigtigt punkt, økonomien skal hænge sammen; det eneste vi ved er, at det næsten er sikkert, at tilskuddet fra staten vil falde hvert år fremover, og samtidig skal vi ikke nå loftet for egenbetalingen for opholdet på Viby.

Vi er syv personer i bestyrelsen samt 2 suppleanter, som mødes en 4-5 gange om året. Vi har alle mulighed for at komme med vores meninger, men ved afstemninger har suppleanterne ikke stemmeret.

Generalforsamlingen finder sted den 27. april kl. 19.00 på Viby Efterskole. Vi indleder med et spændende foredrag med Johannes Møllehave. Håber vi ses den 27. april til en hyggelig aften.

Dans - "Crazy for you"

Af Camilla Rimmen, 10. kl.

En af grundene til at jeg valgte Viby Efterskole var de flotte musicals der plejer at blive sat op, så da tiden kom til årgang 08/09-musicalen 'CRAZY FOR YOU', var jeg meget spændt. Det er en af de store ting ved at gå her.

Dans var noget af det jeg skulle beskæftige mig med. Sammen med vores koreograf Marianne Skaarup, dansede 16 dansere sig igennem dansene, som skulle bruges i musicalen. I starten havde vi hver morgen halvan-

den time med boglige fag, hvorefter alle elever skulle i gang med det, de skulle lave i musicalen. Hver dag startede vi op med fælles opvarmning/styrketræning, hvorefter vi opholdt os i multisalen stort set hele eftermiddagen for at lære dansene. Senere hen i musical-perioden var der ingen skolefag, og så var det lige på og hårdt, fra kl. 10. Musikken var høj – og det var humøret selvfølgelig også. Det var utrolig dejligt at beskæftige sig med noget, man synes var sjovt. Selvom det var en seriøs proces, var der allige-

vel tid til at sætte sig ned hver dag og spise slik af vores fælles slik bøsse. Men efter en hel dag i høje hæle havde alle ømme fødder.

En stor del af musicalen i år var step. Der blev brugt mange kræfter på at få det til at lyde rigtigt, og mange timer gik der med det, men resultatet blev godt.

Det fællesskab der opstår under musical-perioden er helt specielt. Det er noget jeg helt sikkert vil tænke tilbage på, og ønske vi kunne gøre det igen.

Det var utrolig dejligt at beskæftige sig med noget, man syntes var sjovt.

Crazy for you

- en uforglemmelig oplevelse

Jeg mente selv, før jeg startede på Viby, at jeg vidste, hvad det ville sige, men det gjorde jeg langt fra. Selvom jeg før har spillet musicals, føler jeg, at det først er nu, jeg virkelig har medvirket i en musical.

Af Signe Schmidt, 10. kl.

"Du bestemmer egentlig selv hvad du vil skrive om, det skal bare omhandle Crazy For You." Det var hvad René, forstander på Viby Efterskole, sagde til mig en eftermiddag efter musik. Han trak mig til side og spurgte om jeg ikke ville skrive til nyhedsbrevet. "Meget gerne". Opgaven lød egentlig simpel nok på det tidspunkt, men at sidde med den nu er svært! Der er så mange oplevelser, indtryk, følelser etc. omkring den musical vi fik lavet og musical-perioden, at jeg ikke vil kunne få det hele med. Derfor har jeg valgt at skrive om arbejdet bag musicalen set fra mine øjne.

Musical-perioden startede for mig på rollefordelingsdagen, hvor jeg fik rollen som Irene Roth. Efter mange drama-timer og en masse "pep-talks" havde niveauet ligesom sat sig for Viby Efterskoles musicals. Derfor var jeg ikke i tvivl om, at der skulle arbejdes i juleferien.

Personligt følte jeg mig mere end klar, da prøve-perioden begyndte efter ferien.

Vi var op til flere gange blevet 'advaret' mod det fysiske og psykiske pres, som vi automatisk ville blive udsat for under musical-perioden. Det kom alligevel bag på mig hvor hårdt det egentlig var at sætte sådan en musical op. Jeg mente selv, før jeg startede på Viby, at jeg vidste hvad det ville sige, men det gjorde jeg langt fra. Selvom jeg før har spillet musicals, føler jeg at det først er nu jeg virkelig har medvirket i en musical.

Der var dage, hvor jeg bare havde lyst til at droppe det hele (det kan man dog ikke) og jeg var ikke den eneste. Men at stå med det færdige resultat, den færdige musical, med alt det hårde arbejde bag sig, er ubeskriveligt. Når man, som vi, oplevede den der følelse af succes, gjorde alt det hårde arbejde lige pludselig ikke noget mere. Tværtimod. Vi vidste, at uden det hårde slid ville vi ikke nå derhen

med musicalen hvor vi gjorde.

At have været med i Crazy for you har givet mig utrolig meget. Inden for skuespil føler jeg at jeg står stærkere end før. Jeg har lært ufattelig meget. Jeg har bl.a. lært at forbinde musik og skuespil, idet min rolle havde en sang. Jeg har overskredet nogle personlige grænser og føler mig mere sikker på en scene end før. Jeg ved nu at musical er lige noget for mig, og er sikker på at det er noget jeg også vil komme til at arbejde med i fremtiden!

Generelt lærer man også at arbejde sammen med personer, man normalt ikke omgås. Det kan helt klart mærkes at alle elever har skabt noget sammen.

At sidde her efter musicalen og tænke tilbage og skrive om alle de indtryk det gav, giver smil på læben. Selvom det til tider var svært, har det været fantastisk at lave Crazy for you.

Crazy for you - Musicalen 2009

Hvad kommer først i musicalen, processen eller produktet?

Af Steffen Rode, Instruktør

Hvad kommer først, teksten eller melodien? Dette spørgsmål blev de feterede Gershwin-brødre (Ira og George) ofte stillet, når talen kom på et af deres

mange iørefaldende hits. Og tekstforfatteren Ira svarede præcist, men med lune: "Først kommer kontrakten."

På Viby efterskole bliver vi undertiden stillet spørgsmålet: Hvad kommer først i musicalen, processen eller produktet? Er det det pædagogiske forløb eller det forkromede slutresultat, der tæller mest? Hertil kunne svaret være: Først kommer kontrakten.

Elever og lærere indgår en stor kontrakt med hinanden om at flytte grænser, yde det bedste og løfte i samlet flok i de fem uger, musical-perioden varer. Alt teaterarbejde er baseret på aftaler, som skal holdes, og præmissen for hele dette fortravlede og krævende forløb er egentlig kun denne: En aftale om at enhver tager sit ansvar alvorligt, og at ingen er forpligtet ud over sine evner.

Så vil man opleve, at det pædagogiske udbytte er

stort, fordi eleverne udfordres på deres talenter og kunnen, deres evne til at arbejde sammen i pressede situationer, deres selvdisciplin, deres indlevelsesevne og empati. Og de udvikler sig menneskeligt i kraft af disse udfordringer og bliver for manges vedkommende ligefrem bedre rent fagligt i skoleårets anden halvdel.

At tage ansvar er jo ikke mindst den enkeltes erkendelse af sin plads i og betydning for helheden. Til dette egner teater i almindelighed og Viby-musicalen i særdeleshed sig ganske glimrende. Hvis den færdige forestilling så oven i købet skulle vise sig at være seværdig, er det en sidegevinst, vi ikke vil være for ubeskedne til at glæde os over.

Om de to brødre George og Ira Gershwins virke

Af Morten Garnæs, lærer

Egentlig var de fire børn ud af en jødisk-russisk familie, og skønt storesøster havde musikerkarriere i hænderne, blev hun dog husmor. Det efterfølgende handler om hendes to brødre, der udviklede et særdeles kreativt samarbejde i 1924-37. Forældrene, Moïshe Gershowitz og Rosa Bruskin, emigrerede til USA fra Rusland i begyndelsen af 1890'erne. Her mødte de hinanden og blev gift. I 1896 blev Ira født, og i 1898 fulgte George (oprindeligt: Jacob Gershowitz) efter.

George og Ira Gershwin havde allerede hver sin karriere i fuld gang i 1924, da de sammen skrev Broadway-succesen *Lady, Be Good!*, der i hovedrollerne havde Fred og Adele Astaire. Fra dette første samarbejde og frem til George's alt for tidlige død i 1937 skrev de næsten udelukkende med hinanden. Over 20 produktioner blev det til – og mere end 400 sange, hvoraf næsten 100 stadig bruges – og selvom Gershwin-brødrene i dag mest huskes for de utallige hit-sange fra stykkerne, er det muligt, at deres største bidrag var at ophøje den musikalske komedie til en amerikansk kunstart. Efter at have forfinet komedien løftede de med tre politiske satirestykker, *Strike Up The Band*, *Of Thee I Sing* og *Let 'Em Eat Cake* det populære musikteater til nye højder.

Da trangen til at skabe noget mere blivende og seriøst meldte sig, skrev de i 1935 operaen *Porgy and Bess*, som stadig spilles i operahuse over hele verden, til trods for at stort set samtlige medvirkende skal være afroamerikanere. Musikken er en fantastisk blanding af jazz, klassisk og det undefinerbare Gershwin'ske.

I midten af 1920'erne opholdt

George sig en kort periode i Paris, hvor han konsulterede bl.a. Maurice Ravel¹, men han afviste dog at undervise ham. Ifølge anekdoten skal Ravel, da han hørte, hvor meget Gershwin tjente, have sagt: "Hvad med om De gav mig noget undervisning?". Tilsvarende hedder det sig, at Gershwin skal have bedt Arnold Schönberg² om undervisning, hvortil Schönberg skal have sagt: "Jeg kan kun gøre Dem til en dårlig Schönberg, og de er allerede sådan en god Gershwin". Ligesom Gershwin var fascineret af de franske komponister, var de europæiske komponister fascinerede af den tidlige jazzmusik og af George Gershwins musik, og de var angiveligt nervøse for at ødelægge hans originalitet. I stedet gav George sig til at komponere klaverstykket *An American In Paris*.

Sideløbende med teaterlivet fungerede George Gershwin også som koncertpianist, dirigent og komponist af stykker som *Rhapsody In Blue*, *Concerto In F* og førnævnte *An American In Paris*.

Efter operaopsætningen drog brødrene fra New York til Hollywood, hvor de nåede at lave materialet til tre film, hvoraf den sidste vandt en Oscar for bedste sang (*They Can't Take That Away From Me*) efter George's død, 38 år gammel. Ifølge Irving Berlin, en anden stor sangskriver fra den tid, kunne ingen overgå det, der blev skrevet i George's sidste leveår. Sangtitlerne er tilbøjelige til at give ham ret: udover Oscarvinderen, f.eks. *Shall We Dance*, *A Foggy Day* og deres sidste sang *Love Is Here To Stay*.

Da George døde, var han i gang med en symfoni og endnu en opera.

Efter broderens død arbejdede Ira

Gershwin med den fra Tyskland emigrerede Kurt Weill, Jerome Kern og mange andre. Iras sangteksters betydning for sangenes slidstyrke bliver ofte overset, hvilket nok hænger sammen med at lyrikken er enkel og velfungerende samtidig med at den er vidtfavnende og humoristisk.

I 1983 blev en "ny" Gershwin-musical *My One And Only* produceret, og i 1992 blev den prisvindende *Crazy For You*, løseligt baseret på *Girl Crazy* fra 1930 tilsat ekstra Gershwin-hits, sat op.

Noter:

1) Maurice Ravel, fransk komponist af bl.a. det kendte orkesterværk *Bolero*.

2) Arnold Schönberg: ophavsmand til *tolvtonemusik*, *seriel musik*.

3) Et par håndfulde kendte evergreens: *Summertime*, *Fascinatin' Rhythm*, *But Not For Me*, *I Can't Be Bothered Now*, *I Got Plenty Of Nuttin'*, *I Got Rhythm*, *It Ain't Necessarily So*, *Let's Call The Whole Thing Off* (den med engelsk og amerikansk: *To-mae-to, to-mah-to*), *The Man I Love*, *Nice Work If You Can Get It*, *Someone To Watch Over Me*.

4) Kunstnere, der har fortolket disse eller andre Gershwin-sange: Frank Sinatra, Billy Holiday, Sam Cooke, Diana Ross, Miles Davis, Madonna, Natalie Cole, Patti Austin, Kate Bush og mange andre.

Kilder: *The Official Gershwin Website*, *Wikipedia* samt *The Gershwin Real Book*.

Fra dette første samarbejde og frem til George's alt for tidlige død i 1937 skrev de næsten udelukkende med hinanden. Over 20 produktioner blev det til – og mere end 400 sange

Generalforsamling & Musicaldag 2009

Af *Katrine Dreyer*, formand for VelfB

D.31/1 blev der afholdt den store musicaldag for gamle elever på Viby Efterskole.

Dagen startede ved en fortælletime ved René i multisalene, så dér fik vi allerede en smagsprøve på, hvad der ventede os senere på dagen i samme rum. Rene fortalte om tiltag lavet på skolen efter de sidste elever gik ud i sommer og hvordan den nuværende årgang havde arbejdet med musicalen.

Derefter var der en smule tid til at kigge rundt på skolen, efterfulgt af en

dejlig stor frokost.

Fremmødet var ganske fint, og vores tiltag med at tjekke, om folk havde betalt årskontingentet, havde det resultat vi ønskede. Vi havde nogle år før dette tiltag oplevet, at mange gamle elever dukkede op, men uden at være medlem af foreningen eller at have betalt for arrangementet. Det førte til, at vi blev snydt for midler til arrangementet, og vi var aldrig sikre på at have billetter nok.

Efter middagen holdt vi generalforsamling i spisesalen. Vi fortalte kort om, hvad vi laver i foreningen og hvad man får ud af at være medlem. Vi fik i år valgt 3 nye medlemmer ind i VelfB: Cathrine Grønegaard, Amanda Spangtoft og Christoffer Nissen. Vi glæder os super-meget til at få dem ind i vores lille fællesskab og håber, at de også ser frem til at komme i gang med arbejdet. De må dog vente lidt, da vi går på tidlig sommerferie, der er nemlig over 6 måneder til næste arrangement på Viby.

Vi vil allerede nu opfordre elever fra årgangene 99/00 og 04/05 om at skrive/sende deres navn og adresse til den kontaktperson, der engang blev valgt fra deres årgang, da det er dem, der næste år kan fejre jubilæum.

Da klokken blev 14.00 var det tid til, at vi skulle se de dygtige elever opføre Crazy for You. Det var ekstremt underholdende og stemningen i salen var så fed! Thumbs up.

Dagen gik over alle forventninger på trods af, at vi i år ikke kunne få stabilet en fest på benene. Det var simpelthen ikke muligt at få lokaler. Der er utrolig få, fordi ingen vil have "ungdomsfester", og de der vil var optagede. Det er selvfølgelig ikke noget vi håber og tror, vil gentage sig, det plejer at være den perfekte afslutning på en fed dag. Så næste år må vi komme stærkt tilbage.

Så gamle elever: glæd jer til det næste "velf-år". Vi vil gøre det så godt for jer som muligt!

VelfB

repræsentanter

øverst fra venstre:

Mikkel, Tine-Marie,
Katrine, Kristoffer.

Nederst fra venstre:

Kim, Jacob

Jeg valgte det ikke selv - men det endte med at være det bedste sted!

Af Amalie Billesø, 9. kl.

Jeg er nu engang den eneste tværføjte på skolen. Morten havde spurgt mig om jeg havde skrevet orkester på min ønskeseddel til musicalen. Jeg svarede at det havde jeg ikke, men kunne da godt overtales til at spille 2-3 numre. Jeg endte med at spille i orkestret i ca halvdelen af stykket.

Men det jeg ellers i første omgang blev sat til var lyden. Det var jeg glad for da jeg selv havde ønsket det. Men de første 2 uger af musicalen var jeg meget i orkestret og ikke så meget i lyden, men det gjorde heller ikke noget. I lyden var vi på en måde delt op. Martine, Thomas og jeg selv, var mikroporter- og mixerfolk. De andre skulle finde lydeffekter, og Martin skulle være runner. Martine, Thomas og jeg skulle i starten kun lave en mikroporterplan, og de sekundære ting, vi nu en gang var sat til. Og da Ole mente jeg skulle starte med at komme godt i gang med orkestret, var det Martine og Thomas der faktisk lavede hele planen.

Jeg var faktisk ret sur på Morten til at starte med, da jeg fandt ud af at jeg ikke kun skulle spille med i 2-3 numre, men i første omgang 6-7 stykker. Jeg har aldrig elsket at spille tværføjte, og derfor passede det mig heller ikke lige at jeg skulle bruge det meste af min tid i orkestret. Men nu var det sådan.

Til at starte med fik vi at vide at vi skulle spille top 3 af de sværeste musicaler i Vibys historie. Der følte jeg i hvert fald at jeg lige så godt kunne give op, da jeg bestemt ikke er nogen fantastisk fløjtespiller. Men da jeg så fik de første noder (I Can't Be Bothert Now) følte jeg virkelig det hele ramlede. Det virkede totalt overkueligt. Og ud over det havde

jeg aldrig spillet i et orkester før. Jeg var ikke bekendt med den måde vi øvede på. Og da der så kom flere noder, som virkede endnu svære. Og selv de noder der virkede lette, var næsten ligeså svære som dem der så svære ud. Men jeg kom igennem det, med stor hjælp fra Mortens midifiler, og klarinetterne Laura Husted og Signe Schønemann som jeg kunne læne mig meget op af. Jeg husker det første nummer som vi kom helskindet igennem, mens vi øvede var Biding My Time. Da følte jeg, at det her kunne blive virkelig godt. Jeg tror at de første 2 uger øvede jeg ikke på mit værelse som jeg ellers havde fået tid til, men da det hele begyndte at give mening, gav det også mening for mig at øve, så jeg ligesom de andre gjorde mit allerbedste.

Men ud over lyden og orkestret var jeg også lidt med i systuen. Ikke fordi det var det helt store jeg lavede der, men jeg fik da klippet nogle blonder til pigernes kjoler, og sat elastikker i ærmerne. Og dernede var der en hyggelig summen af ro, selvom der faktisk var utroligt travlt.

Så kom spilledagene. Jeg så de kostumer jeg havde været med til at lave på scenen. Jeg hørte musikken jeg var med til at spille, og indstillede knapperne på mixeren, så lyden blev god. Jeg havde haft mine problemer med lydholdet. Ikke at jeg ikke var okay glad for det. Men til sidst blev det orkesteret der blev min hjertesag.

Vores sidste spilleaften. Jeg vendte bladet om til fremkaldescenen. Vi begyndte at spille og da jeg kom til sidste side, kunne jeg mærke tårerne presse sig på. Det var de sidste toner af en uforglemmelig tid. En tid der aldrig vil komme tilbage. Tankerne løb igennem mit hoved. Havde jeg

fået det ud af musicalen som jeg ville? Jeg kom frem til i mit hjerte, at måske havde jeg ikke fået hovedrollen som ville have været det største ønskelige, men jeg havde fået noget som ingen kunne tage fra mig. Jeg var blevet bedre til mit instrument, jeg elskede at spille i orkestret. Og skolens sammenhold var vokset. Alt jeg før havde grædt over blev nu kun til lykke, og en ting er der kun tilbage at synge: Hvad kan man så ønske sig mer'? Hvad kan man så ønske sig mer'?

Det var de sidste toner af en uforglemmelig tid. En tid der aldrig vil komme tilbage. Tankerne løb igennem mit hoved.

Generalforsamling

Der afholdes ordinær generalforsamling på
Viby Efterskole

Mandag d. 27. april Kl. 19:00

- *Skolens kor byder velkommen
- *Foredrag ved Johannes Møllehave: "Kærlighed og dæmoni"
- *Dagsorden ifølge vedtægterne.

*"At lege er at leve" - ikke mindst når man har
100 legekammerater lige ved hånden!*

Medlem af Skolekredsen?

Hvis man ønsker at blive medlem af Viby Efterskoles skolekreds, og dermed være med til at udgøre baglandet for skolens virke og udvikling, kan man kontakte os på kontoret: 6442 1241 / viby@viby-efterskole.dk

Et medlemskab koster 100 kr. om året.

Ud over generalforsamlingen modtager man invitationer til arrangementer og nyhedsbreve

Vel mødt på Viby Efterskole,

den fynske efterskole for musik, dans og teater.